

kronikk

Skriv til Dagbladet,
Kulturredaksjonen
Pb 1184 Sentrum
0107 Oslo

Faks 22 31 05 00
E-postadresse:
Kronikk@dagbladet.no

110980

Dahls medie-fristed

Rolf Hobson

Institutt for forsvarsstudier

I vår lille holocaust-strid har Hans Fredrik Dahl – sikkert uforvarende – levert en fiffig teori om funksjonsdeling i media. Jeg tror den kan forklare opphavet til debatten og vise en vei ut av den.

Men først en saksopplysning. Jeg har kommet med mange slike for å vise at Dahls første artikkel gir et fortegnert bilde av det som skjer innen holocaust-forskningen. Som et bevis for det hardere klimaet som nå angivelig råder på feltet, anførte han at Bernard Lewis har blitt bøtelagt i Frankrike for «uønskede uttalelser om Hitlers jødeutryddelse». Jeg gjorde leserne oppmerksomme på at David Irving allerede i mai 1992 ble bøtelagt i München for å ha fornektet at holocaust fant sted.

**David Irving
– fag-
historiker
og fascist**

Dahl vedgår nå noe han glemte i første artikkel: Irving har påstått at gasskamrene var et alliert propaganda-påfunn. (Han sier det vel og merke om alle dødsleirene, ikke bare om Auschwitz.) Men det er ukjent for Dahl at Irving skal ha hevdet det samme om holocaust som helhet.

Da Irving appellerte mot boten i 1992, oppfordret han retten «til å slå et slag for det tyske folk og gjøre slutt på blodløgner om holocaust som er blitt fortalt mot dette landet i femti år». I en brosjyre sporer han denne «myten» tilbake til en «snedig plan» utklekket av britisk propaganda i 1942 for å spre historien om at tyskerne brukte gasskamre for å drepe millioner av jøder og andre «uønskede».

Dahl har ikke reist innsigelser mot noen av mine andre opplysninger. Jeg tror vi dermed kan slå fast at det ikke har skjedd noe klimaskifte i debatten. De jødiske protestene mot den brede lanseringen av Irvings Goebbels-biografi er mer enn berettigede. Det er den omfattende markedsføringen de har stanset, ikke selve boken eller dens oversettelser, så trykingsfriheten lever i beste velgående.

Det er heller ikke slik at «etnisk hat» og «etnosentrisme» «plutselig» har fått Goldhagen og andre jøder til å utpeke det tyske folk til kollektive syndebukker i holocaust-debatten. Snarere er det slik at de beste historikerne ikke deler seg etter etniske skiller i sine kommentarer til Goldhagen.

Det verste ved Dahls artikkel er at den innbyr oss til å se en skjult sammenheng mellom disse fullstendig ubeslektede sakene. Hvis han ikke ønsket å lansere en dulgt antydning om jødisk mediemakt, kunne han ha fortalt oss om noen av de bøkene som virkelig gode historikere nylig har skrevet om folkemordet. Men da ville

nazisme

Debatten om holocaust-forskningen, Daniel J. Goldhagens bok «Hitler's Willing Executioners» samt de jødiske protestene mot David Irvings Goebbels-biografi, er blitt ført i Dagbladets spalter i sommer, etter at Rolf Hobson tok sterkt til motmæle overfor Hans Fredrik Dahls positive anmeldelse av Irvings bok.

Tidligere innlegg:

25.6.:

«Sår som ikke gror» (bokanm. H.F. Dahl)

1.7.:

«Jødisk lobby?» (R. Hobson)

17.7.:

«Vondt blod i forskning» (H.F. Dahl)

26.7.:

«Jødisk reaksjon» (R. Hobson)

31.7.:

«Tilfellet David Irving og nazismen» (H.F. Dahl)

**DAVID IRVING – kan fascistene
Irving skilles fra faghistorikeren
Irving?** Arkivfoto: LEIF ROSÅS

alle artikkelens påstander falt sammen som et korthus. Dagbladets lesere er blitt grovt feilinformert om et svært viktig tema.

Vi kommer dermed til Dahls modifiererte påstand om at David Irving er «den fremste kildejeeger og -kritiker i nazismens historiografi». For tross alt å rettferdiggjøre betegnelsen griper Dahl til det jeg må kalle en teori om funksjonsdeling innen media. Han synes å mene at Irvings uttalelser som selv-erklært fascist og forneker av holocaust ikke har betydning for vurderingen av ham som historiker. For han hevder ikke noe slikt i sine «ganske gode bøker».

Så vidt jeg forstår Dahl, står ikke faghistorikeren Irving ansvarlig for det som fascistene Irving sier i andre medier enn bøkene sine. Mediene er skilt fra hverandre av vannrette

skott. Ingenting skulper gjennom fra det ene til det andre. Irving kan fornekte holocaust på skinhead-møter, i brosjyrer, i rettsalen og i avisartikler. Men så lenge han ikke gjør det mellom to permer, er han fortsatt den fremste «kildejeeger og -kritiker» på feltet.

Forestillingen om at motbydelige løgner ikke sverter av på løgneren, avhengig av hvilket rom han forteller dem i, er ny for meg. Det er selvfølgelig slik at en historiker må innestå med hele sitt faglige omdømme uansett hvor han uttaler seg om et tema på sitt felt. Det er nettopp med støtte i sin angivelige faglige tyngde at Irving fornekter den sentrale begivenheten i den perioden han angivelig kjenner så godt. Hvis han ikke hadde skrevet bøker, ville ingen ha hørt om hans løgner om holocaust.

Hvordan kan han samtidig være «den fremste kildejeeger og -kritiker i nazismens historiografi»? Han fornekter historiens største forbrytelse – som tusenvis av overlevende, hundretusenvis av dokumenter og millioner av ofre vitner om. Er ikke disse millioner av vitnesbyrd kilder? Har ikke svært gode historikere som nettopp ikke benekter av holocaust fant sted, kanskje et lite faglig fortrinn framfor Irving?

Jeg får videre inntrykk av at Dahls teori om funksjonsdelte medier også uttrykker et personlig program. Han opptrer som spaltist i Dagbladet med faghistorikeren autoritet i ryggen. Samtidig forlanger han at vi aksepterer et klart skille mellom spaltisten Dahl og historikeren ved samme navn. Har han

ikke selv lansert mange påstander her som han aldri har satt mellom to permer? Og som han aldri har publisert på noe annet språk enn norsk?

Dahls framstilling av David Irvings rolle og betydning i nazismens historiografi er et vrengebilde. Det er overhodet ikke slik at hans provokasjoner har «brakt forskningen framover». Dahl har

opptrådt ureddelig som journalist ved å utelate sentrale opplysninger i sin første artikkel. Opplysninger som motbeviser alt han sier om holocaust-debatten. Og han utviser en sviktende faglig vurderingsevne ved å kalle nazismens mest framtrepende forsvarer for en av dens fremste historikere.

Det er bare en måte å avgjøre spørsmålet på, og den leder ut av denne debatten og ut av dette mediet. Jeg oppfordrer Dahl så sterkt jeg kan til å ta mediespranget. La oss se hans utmerkede forsvar av Irving på trykk i New York Review of Books, eller i Le Monde, eller i Historisk tidsskrift. Men la Dagbladets lesere slippe flere av disse grovt uetterrettelige framstillinger av sentrale temaer.

**Fornekter
historiens
største
forbrytelse**